

П'єро кохає

Михайль Семенко

Я мовчу
До тихих затонів своєї душі прислухаюсь
Про те що мовчу не признаюсь не признаюсь
Я смутний
Я смутний
Я смутний
Бо щось душу стиска мов кошмар навісний
Я веселий
Бо в смутку є пелюст невмерлий

Я не хочу бути листом осінньо-зотлілим
Не хочу про зиму зітхати восени
Хочу бути смілим
І жду весни

Хочу бути в парку і милій читати Верлена
Хочу кружляти я з нею у парі в юрмі
Багнесь ноктюрнів Шопена
Душу її зрозуміть

Хочу заплющити очі тісніше тісніше
Душу свою відчувати струнніше струнніше
Я люблю
Я люблю
Я люблю

Я мовчу
І до тихих затонів своєї душі прислухаюсь
Що чую — я в душу до тебе віллю
Я признаюсь.